

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΓΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αΐων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2019 μετά Την εορτήν

Φλώρου και Λαύρου μαρτύρων. Λέοντος και Έρμου· ανακομιδή λειψάνων Αρσενίου οσίου Του εν Πάρω (†1877).

Έτος 12^ο Τεύχος 540

«Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»

(Anthony Bloom)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὅσο πὶο βαθιὰ βιώνουμε τὴν πνευματικὴ ζωὴ στὴν Θ.Λειτουργία ἢ βάσει τῶν καταστάσεων ποὺ μᾶς κάνουν ν' ἀντιλαμβανόμαστε σαφέστερα τὰ κείμενα, τόσο πὶο πλατιὰ ξεδιπλώνεται μπρὸς μας,

ἀποκαλύπτοντας τὸ μεγαλύτερο βάθος ποὺ ἀποκτοῦν πράγματα ἀνθρώπινα καὶ θεϊκά.

Πόσο συχνὰ ἔχουμε ἀκούσει στὴν ἀρχὴ τῶν Μακαρισμῶν τὶς λέξεις: «Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου..»- στὴν δόξα τῆς Βασιλείας Σου...

Κι αὐτὲς οἱ λέξεις ἀκούγονται τόσο φυσικὲς κι ἀπλές. Κι ἀκόμα, ἂν φαντασθοῦμε γιὰ ἓνα λεπτὸ, ὅτι, ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔλθει ἐν δόξῃ, ἔχοντας νικήσει ἐν ὀνόματι ἡμῶν καὶ τοῦ Θεοῦ,

ὑπερισχύοντας τοῦ κακοῦ, καὶ ἔχοντας κάνει αὐτὸν τὸν κόσμον σὲ Βασιλεία τῆς ἀγάπης, τῆς ἀγιότητος, τῆς ἀπόλυτης ὀμορφιάς, ἄς φαντασθοῦμε ὅτι κάποιος ἀπὸ μᾶς θὰ μπορούσε νὰ λησμονηθεῖ: τί θὰ συνέβαινε σέ μᾶς; Λησμονημένοι ἀπ' τὸν Θεό.....Κι αὐτὸ συμβαίνει γιατί ἀναθυμόμαστε ὅτι ὑπάρχουμε, ὅτι ζοῦμε.! Συμβαίνει μόνο γιατί μᾶς θυμᾶται Ἐκεῖνος ἀκόμα κι ἂν ἐμεῖς λησμονοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, συνεχίζουμε νὰ ὑπάρχουμε χάρι στὴν δύναμη τῆς ζωῆς ποὺ εἶναι δική Του, χάρι στὴν εὐλογία Του, χάρι στὴν ὄλο θυσία Ἀγάπη Του.

Πόσο ὀμορφο εἶναι νὰ σκεφτόμαστε ὅτι εἴμαστε ἀσφαλισμένοι στὴν μνήμη Θεοῦ ποὺ περικλείει ὅλους, ἀκόμα κι ἂν οἱ ἄνθρωποι μᾶς ξεχνοῦν! Καὶ αὐτὸ συνέβη, συνέβη: Θυμᾶμαι μιὰ σκοτεινὴ μέρα ποὺ ἤμουν μὲ μιὰ οἰκογένεια, κι ἄνοιξε ἡ πόρτα, κι ἓνας ἄνδρας ποὺ ἦταν 5 χρόνια στὸν πόλεμο καὶ θεωρεῖτο νεκρὸς, μπῆκε· ἡ γυναίκα του τὸν κοίταξε καὶ τοῦ εἶπε: «Ζεῖς; Σὲ εἶχαμε γιὰ νεκρό...!». Κι αὐτὲς οἱ λέξεις σημαίνουν «ὑπολογίζαμε στὸν θάνατό σου, γιατί ἂν ἦσουν νεκρὸς ἡ ζωὴ θὰ ξαναρχίσει, μ' ἓνα νέο τρόπο· θὰ συναντοῦσα νέα ἄτομα, θὰ παντρευόμουν ἓναν ἄλλο ἄνδρα· ἦλθες -θὰ μπορούσες νὰ μὴν ἔρθεις, θὰ μπορούσες νὰ 'χες παραμείνει νεκρός...»

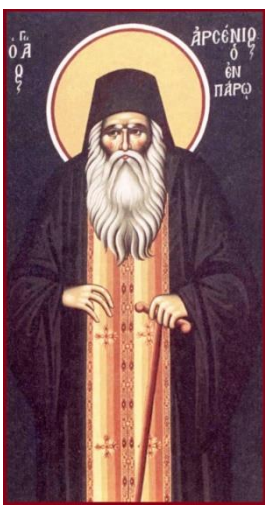
Πῶς φαντάζεσθε ὅτι θὰ ἔνιωσε αὐτὸς ὁ ἄνδρας; Καὶ μπορεῖτε νὰ φανταστεῖτε τί θὰ συμβεῖ στὸν καθένα μας, ὅσο ἁμαρτωλοὶ κι ἂν εἴμαστε, ἂν καθὼς στεκόμαστε μπροστὰ Του δοῦμε ὅτι δὲν θυμᾶται οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε τὴν ὄψη, οὔτε τὴν ὑπαρξὴ μας... Καὶ πόσο ὀμορφο ἀντίθετα εἶναι νὰ συλλογιζόμαστε ὅτι ἀκόμα κι ἂν ὅλος ὁ κόσμος μᾶς ξεχάσει - ὑπάρχει Ἐνας ποὺ ποτὲ – ποτὲ δὲν θὰ μᾶς ξεχάσει: εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ἐνας τῆς Τριάδος, ὁ Θεὸς ποὺ μᾶς ἀγαπᾷ....

Τὸ γεγονός ποὺ συνέβη στὴν σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ (Ματθ. 14, 22-34): ὁ Πέτρος, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους μαθητὲς, εἶδαν τὸν Κύριο σὰν φάντασμα, σὰν ὄπτασία νὰ περπατᾷ στὰ νερά, καὶ γέμισαν μὲ φόβο: ἓνα φάντασμα! Κι ὅλοι φώναξαν μὲ φόβο. Κι ὁ Κύριος: «Μὴ φοβεῖσθε, Ἐγὼ εἰμί...». Τοὺς χτυποῦσαν τὰ κύματα, ὅπως μᾶς χτυποῦν οἱ περιστάσεις τῆς ζωῆς, ἀπὸ τίς καταιγίδες ποὺ ξεσηκώνονται μέσα μας. Ἀλλὰ ὅταν ἄκουσαν τὴν φωνὴ τοῦ Χριστοῦ, ὁ Πέτρος εἶπε: «Κύριε ἄφησέ με νὰ ῥθω πρὸς τὰ σένα, περπατώντας στὰ νερά...» Ἦξερε ὅτι ἦταν ἀνθρωπίνως ἀδύνατο, ἀλλὰ ἦταν δυνατόν γιατί ὅλα εἶναι δυνατόν στὸν Θεό, καὶ μὲ τὸν Θεό.... Κι ὁ Χριστὸς εἶπε: «ἔλα...» Κι ὁ Πέτρος

ἄφησε τὴν ἐλάχιστη ἀσφάλεια τοῦ σκάφους πάνω στὸ ὁποῖο βρισκόταν μὲ τοὺς ἄλλους μαθητές, κι ἄρχισε νὰ βαδίζει· καὶ ξαφνικὰ κοίταξε στὰ κύματα ἀντὶ νὰ κοιτάξει πρὸς τὸν Χριστό, κοίταξε τὴν καταιγίδα ἀντὶ νὰ κοιτάξει Ἐκεῖνον ποὺ εἶναι ὁ Κύριος τῆς καταιγίδας, ὅπως εἶναι ὁ Κύριος τῆς Εἰρήνης. Κι ἐπειδὴ θυμήθηκε τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν καταιγίδα, ἄρχισε νὰ βυθίζεται· κι ὅταν ἀκριβῶς εἶχε χάσει ἀπ' τὰ μάτια του τὸν Κύριο, φώναξε: «βοήθει μοι..», κι ὁ Χριστὸς τὸν ἐπίασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν ἔφερε στὴν ἀκτὴ..

Ἐδῶ βλέπουμε πάλι ὅτι ὅταν παρασυρόμαστε ἀπὸ τοὺς φόβους μας, τὶς ἀμφιβολίες μας, παρασυρόμαστε ἀπὸ τὴν καταιγίδα ποὺ μαίνεται μέσα ἢ γύρω μας, εἶναι ὁ Ἕνας ποὺ μᾶς θυμᾶται μὲ ἀγάπη, μὲ συμπόνια, μὲ μιὰ κατανόηση ποὺ φτάνει πέρα ἀπ' τὴν δική μας κατανόηση. Γιατί Αὐτὸς βυθίστηκε στὰ κατάβαθα τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας κι ἔφερε ὅλο τὸ βάρος τῆς ἀνθρώπινης ἀμαρτίας, αὐτὸς μπορεῖ νὰ πεῖ: «μὴ φοβεῖσθε! ..» - καὶ νὰ μᾶς πάρει ἀπ' τὸ χέρι καὶ νὰ μᾶς σώσει.

Ἄς σκεφτοῦμε γιὰ μιὰ στιγμή τί σημαίνει αὐτό: νὰ θυμόμαστε τί σημαίνει αὐτὸ γιὰ ὅλους μας, τὸν καθένα μας ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ μᾶς θυμοῦνται, γιὰ τοὺς ὁποίους ὑπάρχουμε, γιὰ τοὺς ὁποίους ἔχουμε σημασία. Ἕνας Γάλλος συγγραφέας ἔλεγε: Τὸ νὰ πεῖς σ' ἓναν ἄνθρωπο «Σ' ἀγαπῶ..» ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ νὰ πεῖς «δὲν θὰ πεθάνεις ποτέ...». Ἐπειδὴ πρόκειται γιὰ μιὰ ἔξοχη δήλωση πρὸς ἓνα πρόσωπο, τὸ πρόσωπο ποὺ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ προσφωνήθηκε, δὲν μπορεῖ νὰ ἐκπέσει ἀπ' τὴν αἰωνιότητα, τὴν αἰωνιότητα τοῦ Θεοῦ, γιατί ὅλη ἡ ἀγάπη ἀνήκει στὸν Θεό. Πόσο ὑπέροχο εἶναι αὕτη ἡ σωτηρία νὰ προσφέρεται καὶ νὰ δίνεται, πόσο ὁμορφο νὰ εἴμαστε μέτοχοι αὐτῆς τῆς δωρεᾶς, χαρίζοντάς την στοὺς ἄλλους μὲ τὴν ἀγάπη μας καὶ μιὰν αἰώνια ἀνάμνηση. Ἀμήν.

Ἅγιος Ἀρσένιος ὁ Νέος ἐν Πάρῳ

Ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος γεννήθηκε στα Ιωάννινα στις 31 Ιανουαρίου του ἔτους 1800 μ.Χ. καὶ ὀνομαζόταν Αθανάσιος. Ἀπὸ μικρὴ ἡλικία ἐμεινε ὀρφανός καὶ σε ἡλικία

εννέα ετών μετέβη στις Κυδωνίες της Μικράς Ασίας, όπου σπούδασε στην ονομαστική σχολή της πόλεως έχοντας ως σχολάρχη τον περίφημο διδάσκαλο ιερομόναχο Γρηγόριο Σαράφη. Κατά τα τελευταία έτη της φοιτήσεώς του συνδέθηκε με τον πνευματικό Γέροντα Δανιήλ από τη Ζαγορά του Πηλίου, έναν από τους ονομαστούς πνευματικούς της εποχής εκείνης και έγινε υποτακτικός του.

Το έτος 1815 μ.Χ. ο Άγιος αναχώρησε για το Άγιον Όρος με τον Γέροντα Δανιήλ και εκεί εκάρη μοναχός. Αργότερα χειροτονήθηκε Διάκονος παρά τις αντιδράσεις του, καθώς δεν θεωρούσε τον εαυτό του άξιο και μετά από εξαετή παραμονή στο Άγιον Όρος ήλθε και πάλι με τον Γέροντά του, στη μονή Πεντέλης στην Αθήνα. Στη συνέχεια μετέβησαν στις Κυκλάδες, όπου ο Όσιος χειροτονήθηκε το 1817 μ.Χ. Πρεσβύτερος.

Ο Όσιος Αρσένιος έδρασε κυρίως στην Πάρο και τη Φολέγανδρο, όπου δίδαξε από το 1829 μ.Χ. μέχρι το 1840 μ.Χ. Μετά την κοίμηση του Γέροντά του Δανιήλ, ο Όσιος ασκήτεψε στη μονή Λογγοβάρδας της Πάρου. Κοιμόταν και έτρωγε ελάχιστα και συνεχώς αγρυπνούσε, προσευχόμενος για τα πνευματικά του τέκνα και τη σωτηρία του κόσμου. Βασική του τροφή ήταν η ανάγνωση των θείων Γραφών και των συγγραμμάτων των Αγίων Πατέρων. Γι' αυτό και ο Όσιος θεωρούσε τη μικρή του βιβλιοθήκη ως κήπο τερπνότατο και ωραιότατο με αγλαόκαρπα δένδρα, πλήρη από εύχυμους καρπούς.

Ο Όσιος αγαπούσε τους πάντες χωρίς διακρίσεις. Περισσότερο όμως αγαπούσε τους ασθενείς, τους οποίους διακονούσε με μεγάλη προθυμία. Όταν το 1861 μ.Χ., κοιμήθηκε ο ηγούμενος της μονής, ευσεβής ιερομόναχος Ηλίας, οι πατέρες εξέλεξαν ηγούμενο και προϊστάμενό τους τον Όσιο Αρσένιο, ο οποίος τους ποίμανε με θεοφιλή και θεάρεστο τρόπο. Λίγα χρόνια αργότερα παραιτήθηκε, για να ασχοληθεί απερίσπαστα με το έργο της ιεράς εξομολογήσεως.

Ο Όσιος κοιμήθηκε με ειρήνη στις 31 Ιανουαρίου του έτους 1877 μ.Χ. Η ανακομιδή των λειψάνων του έγινε το έτος 1938 μ.Χ. και εορτάζεται στις [18 Αυγούστου](#). Τα ιερά λείψανά του φυλάσσονται με ευλάβεια στη Μονή Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Πάρου.